

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 41.

Vydána dne 30. dubna 1922.

Obsah: (130. a 131.) 130. Zákon o ochraně nájemníků. — 131. Nařízení ku provedení zákona ze dne 27. ledna 1922, č. 43 Sb. z. a n., o oddělení státní finanční správy od obecní a municipální správy na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

130.

Zákon ze dne 27. dubna 1922

o ochraně nájemníků.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

O výpovědi.

§ 1.

(1) Pronajimatelé bytů mohou vypovědět smlouvu nájemní nebo podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, v jehož obvodě jest byt. Svolení k výpovědi budiž dáno pouze z důležitých důvodů.

(2) Za důležitý důvod buď pokládáno zvláště:

1. nezaplatil-li nájemník smlouveného nebo v přípustné míře zvýšeného (§§ 8 až 13, 15, 16 a 21) nájemného, byv po uplynutí obvyklé nebo ku placení nájemného ujednané lhůty upomenut, do konce lhůty, kterou mu pronajimatel alespoň na 24 hodiny od upomínky povolil;

2. byl-li nájemník odsouzen pro trestný čin, který se stíhá z úřední moci, spáchaný na pronajimateli;

3. porušují-li nájemník, členové jeho domácnosti neb osoby, které nájemník přijal do bytu nebo do svých služeb, opětovně hrubě pořádek v domě nebo způsobují-li svým chováním v domě oprávněné pohoršení, a nezjednal-li nájemník, byv k tomu vyzván, možné nápravy;

4. dal-li nájemník proti smluvnímu zákazu nebo bez svolení vlastníka domu do podnájem celý byt nebo sice jen část bytu, ale ve zbylé části sám nebydlí;

5. prokáže-li pronajimatel úřední povolení k užitečnější stavbě a opatří-li nájemníkovi náhradní byt, který soud uzná za dostatečný. Náhrady za jiné místnosti nežli byty pronajimatel opatrovati nemusí. Nepočne-li pronajimatel se stavbou do tří měsíců po odevzdání bytu a nepokračuje-li v ní nepřetržitě, jest povinen nájemníkovi pronajmouti znovu byt, zaplatiti útraty stěhovací a nahraditi jinou škodu;

6. potřebuje-li pronajimatel bytu nutně sám pro sebe a utrpěl-li by značnější újmu, zůstala-li by nájemní smlouva v platnosti, nežli nájemník, byla-li by zrušena. Při tom se však nehledí k újmě, kterou si pronajimatel sám způsobil svým jednáním neb opomenutím;

7. potřebuje-li majetník podniku továrního, živnostenského nebo zemědělského pro své zaměstnance bytů, které jsou přístupny toliko prostorami náležejícími k jeho podniku;

8. potřebuje-li pronajimatel bytu nutně sám pro sebe a opatří-li nájemníkovi náhradní byt, který soud uzná za dostatečný;

9. potřebuje-li pronajimatel bytu nutně pro své ženaté nebo vdané děti a opatří-li nájemníkovi náhradní byt, který soud uzná za přiměřený, ač nenabyl-li domu koupí nebo směnou po 1. listopadu 1918;

10. potřebuje-li vlastník domu nutně sám pro sebe bytu, z něhož se po 1. srpnu 1914 vystěhoval, ač nenabyl-li domu koupí nebo směnou po 1. listopadu 1918;

11. jde-li o nájemníka, který přiznal jmění podle zákona o dávce z majetku a přírůstku na majetku ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 Sb. z. a n., a podle nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 424 Sb. z. a n., aspoň 2,000.000 Kč, nebo kterému byla z takového jmění dávka pravo-

platně uložena, a není vlastníkem domu v této obci aspoň o takovém počtu místností, kolik jich má najato.

§ 2.

(1) Smlouvy nájemní a podnájemní, učiněné na určitou dobu před 3. květnem 1920, zanikají projitím času, jestliže před uplynutím nájemní doby, a to ve výpovědní lhůtě zvláštními předpisy stanovené nebo v místě obvyklé, buď nájemník prohlásí, že v nájmu nechce pokračovati, anebo pronajímatel dá se svolením soudu podle § 1 výpověď. Výpovědi této není potřeba při skladištích, jde-li o stavbu podle § 1, odst. 2., č. 5. Jinak obnovuje se smlouva nájemní a podnájemní na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou.

(2) Ustanovení předchozího odstavce nelze užítí na smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu o místnostech, na které se nevztahovala nařízení o ochraně nájemníků, uvedená v § 33 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 Sb. z. a n., prokáže-li pronajímatel, že je znovu jinak pronajal již před vyhlášením tohoto zákona.

(3) Smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu po 3. květnu 1920 pokládají se po dobu platnosti tohoto zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou. Na výpověď pronajímatelovi jest užítí ustanovení § 1 s tím omezením, že před uplynutím smluvené doby nájemní může pronajímatel vypověděti smlouvu takovou jen z důvodů uvedených v § 1, odst. 2., č. 2, 4 a 5, a v § 3, odst. 2.

(4) Ustanovení předchozího odstavce nevztahují se na smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu kratší 3 měsíců, leč by nájemník užíval bytu se svolením pronajímatelovým déle 3 měsíců.

§ 3.

(1) Po dobu účinnosti tohoto zákona může pronajímatel žádati zrušení nájemní smlouvy bez výpovědi podle § 1118 všeob. obč. zák. jen, zneužívá-li nájemník bytu ke značné škodě pronajímatelově, nebo musí-li se pronajaté stavení z nařízení stavebního úřadu znovu stavěti.

(2) Z těchto důvodů může býti také dáno svolení k výpovědi podle § 1.

§ 4.

(1) Chce-li pronajímatel dáti výpověď, učiní to písemně nebo protokolárním návrhem u okresního soudu, v jehož obvodě jest byt. V návrhu buď uveden mimo byt a dobu, na kterou se dává výpověď, důvod zamýšlené výpovědi a nabídnuto jeho osvědčení. Při výpovědi z důvodu uvedeného v § 1, odst. 2., čís. 11, nesmí býti výpovědní lhůta kratší jednoho roku. K jiným důvodům nemůže býti v řízení přihlíženo.

(2) Soud vyslechne při nařízeném roku strany provede v nesporném řízení potřebná šetření a vysloví usnesením, zdali připouští výpověď; současně rozhodne o útratách. V usnesení, jímž soud připouští výpověď, udá zároveň určitě čas, kdy nájem nebo podnájem se skončí, a nařídí nájemníkovi s pohrůzkou exekuce, aby odevzdal byt v určeném čase. Uplynula-li již v době, kdy soud povoluje výpověď, smluvená nebo zvláštními předpisy stanovená nebo v místě obvyklá lhůta výpovědní, určí soud čas, kdy nájem nebo podnájem se skončí, při nájmu na neurčitou dobu tak, jako by výpověď byla dána v nejbližší výpovědní lhůtě, ač nebyla-li navrhována výpověď pro lhůtu ještě pozdější, a při nájmu na určitou dobu tak, aby nájemník měl k vyklizení přiměřenou lhůtu.

(3) Svolení k výpovědi z důvodu § 1, odst. 2., čís. 1, může soud odepřít, zaplatí-li nájemník nejpozději před skončením jednání dlužné nájemné.

(4) Řízení provede soudce, jenž jest jinak povolán rozhodovati v nájemních sporech.

(5) Do usnesení lze podat stížnost do 8 dnů od jeho doručení ke sborovému soudu I. stolice. Jiný opravný prostředek jest vyloučen. Usnesení nabyvší právní moci nahrazuje platnou výpověď.

§ 5.

Byla-li výpověď připuštěna z důvodů § 1, odst. 2., čís. 1 až 4, nebo z důvodu čís. 5, pokud jde o pronájem jiných místností než bytů, nebo nebyla-li připuštěna proto, že nájemník před skončením jednání zaplatil nájemné, jest nájemník povinen nahraditi útraty výpovědi a soudního řízení včetně útrat právního zastoupení pronajímateli, jinak jest pronajímatel povinen nahraditi tyto útraty nájemníkovi.

§ 6.

Opustí-li nájemník trvale neb dočasně společnou domácnost, kterou sdílel se svou rodi-

nou, a společný byt, přecházejí práva a povinnosti nájemníka na příslušníky jeho rodiny, neprohlásí-li do týdne, že nechtějí pokračovati v poměru nájemním.

§ 7.

(1) Předchozí ustanovení vztahují se také na pachtovní smlouvy o provozování živností v najatých místnostech.

(2) Účinnost ustanovení §§ 1 až 6 a ustanovení odst. 1. tohoto paragrafu nemůže býti vyloučena neb omezena smlouvou stran.

O nájemném.

§ 8.

(1) Zvýšení nájemného z bytů, jednotlivých částí bytů a jiných místností jest obecně přípustno jen v mezích §§ 9 a 10.

(2) Pro obecně přípustné zvýšení nájemného je rozhodno základní nájemné, t. j. nájemné i s vedlejšími poplatky, které bylo smlouveno 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu.

(3) Bylo-li nájemné pro berní rok 1915 (berní období 1915/1916) nebo pozdější berní rok prvního pronájmu uvedeno částkou nižší než pronajimatel uplatňuje, může se toto vyšší nájemné jen tehdy vzít za základ přípustného zvýšení, prokáže-li pronajimatel, že u příslušné berní správy svá původní přiznání opravil.

(4) Jde-li o byty, jež 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu přenechány byly k užívání za nepřiměřenou úplatu, jež při vyměřování daně činžovní nebyla uznána, nutno při stanovení základny zvýšení vycházeti od činžovní hodnoty, jež byla pro berní rok 1915 (berní období 1915/1916) nebo pozdější berní rok ku vyměření daně činžovní stanovena.

(5) K obecně přípustnému zvýšení nájemného podle ustanovení §§ 9 a 10 není potřebí ani zvláštních důvodů ani svolení soudu.

§ 9.

Měl-li nájemník při počátku působnosti tohoto zákona místnosti již najaty, jest obecně přípustno zvýšení nájemného:

1. od 1. května 1922

u všech bytů, jednotlivých částí bytu a jiných místností v míře stanovené v § 8, odstavec 1. zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 275 Sb. z. a n., to jest na částku nepřevyšující základní nájemné o 20%;

2. od 1. srpna 1922

a) u bytů a jednotlivých částí bytu, obsahujících 2 obytné místnosti s kuchyní, nečítajíc pokojíky pro služebné a ostatní příslušenství, o dalších 10% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 30%;

b) u bytů větších, než které jsou uvedeny pod lit. a), a u jiných místností mimo místnosti uvedené pod lit. c) o dalších 20% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 40%;

c) u místností, užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu,

o dalších 10% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 30%, jde-li o malé provozovny,

o dalších 20% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 40%, jde-li o střední provozovny,

o dalších 40% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 60%, jde-li o velké provozovny;

3. od 1. listopadu 1922

a) u bytů a jednotlivých částí bytu uvedených pod čís. 2., lit. a), o dalších 10% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 40%;

b) u bytů a jiných místností uvedených pod číslem 2., lit. b), o dalších 20% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 60%.

§ 10.

Pronajímají-li se místnosti po počátku působnosti tohoto zákona novému nájemníku, jest obecně přípustno zvýšení nájemného

1. od 1. května 1922

u všech bytů, jednotlivých částí bytu a jiných místností v míře stanovené v § 8, odst. 1., zákona ze dne 8. dubna 1920, číslo 275 Sb. z. a n., to jest na částku nepřevyšující základní nájemné o 20%;

2. od 1. srpna 1922

a) u menších bytů a jednotlivých částí bytu, než které jsou uvedeny v § 9 pod čís. 2., lit. a), o dalších 10% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 30%;

b) u bytů, jednotlivých částí bytu a jiných místností uvedených v § 9 pod čís. 2., lit. a)

a b), o dalších 20% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 40%;

c) u místností užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu, podle ustanovení § 9, čís. 2., lit. c);

3. od 1. listopadu 1922

a) u menších bytů a jednotlivých částí bytu, než které jsou uvedeny v § 9 pod čís. 2., lit. a), o dalších 10% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 40%;

b) u bytů, jednotlivých částí bytu a jiných místností uvedených v § 9 pod čís. 2., lit. a) a b), o dalších 20% základního nájemného, tedy na částku nepřevyšující základní nájemné celkem o 60%.

§ 11.

(1) O tom, je-li provozovna podle § 9, čís. 2., lit. c), a podle § 10, čís. 2., lit. c), malá, střední nebo velká, rozhodne, nedohodnou-li se strany, soud, přihlížející k její velikosti, ke způsobu jejího užívání a k rozsahu podniku.

(2) Platí-li se jednotné nájemné z bytu a místností užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu, a nedohodnou-li se strany, jaká část nájemného připadá na byt a jaká na místnosti ostatní, rozhodne o tom soud podle okolností případu.

§ 12.

(1) Nad míru uvedenou v §§ 9 a 10 smí býti zvýšeno nájemné jen z důvodů uvedených v odstavcích 2. až 5., a to, nedojde-li k dohodě, jen se svolením okresního soudu, v jehož obvodu jest byt.

(2) Zvýšení nájemného jest přípustno o tolik, oč vzrostly výlohy pronajimatelovy

a) zvýšením veřejných dávek z domu nebo z nájemného zapravovaných nebo zavedením nových veřejných dávek, vyjímaje dávku z majetku a z přírůstku na majetku,

b) zvýšením pravidelných ročních výloh spojených s udržováním a správou domu, pokud tyto výlohy jsou placeny obci nebo jiné veřejnoprávní korporaci nebo hradí se podle sazeb úředně stanovených,

c) zvýšením úrokové míry a vedlejších poplatků nebo jinými platy z knihovních pohledávek, které vázly na domě 1. srpna 1914,

pokud jest zvýšení odůvodněno všeobecným stoupnutím hypotekární úrokové míry,

pokud zvýšení pod lit. a) až c) uvedené nastalo po 1. srpnu 1914 nebo po pozdějším prvním pronájmu;

d) nákladem učiněným na občasně nebo mimořádně nutné opravy a obnovy domu, provedené po 3. květnu 1920; z tohoto důvodu jest zvýšení nájemného přípustno jen na dobu, která stačí, aby se náklad umořil v přiměřené lhůtě.

(3) Pokud částky, o které jest zvýšení nájemného přípustno podle ustanovení uvedeného v odst. 2., dle platných předpisů započítávají se do vyměřovacího základu daně činžovní, budiž brán v počet také vyšší náklad na dani a přírážkách vypadající na zvýšené nájemné.

(4) K úhradě nákladu spojeného se zdržením ústředního topení a užívání zdviže lze nájemné přiměřeně zvýšiti.

(5) K úhradě nákladů, jež byly učiněny k žádosti nájemníkově v jeho bytě, jest přípustno přiměřené zvýšení nájemného na dobu, která stačí, aby se náklady v přiměřené lhůtě umořily, leda že byly nutny, aby byt byl udržen v užitelném stavu.

(6) Zvýšení nájemného nesmí pro jednotlivý byt činiti více, než na něj připadá z úhrnné částky zvýšení podle poměru nájemného z jednotlivého bytu k součtu nájemného ze všech bytů a nájemních hodnot nepronajatých součástí domu, položených za základ daňovému předpisu.

(7) Zvýšení nájemného není přípustno z důvodu, že se mimo výlohy uvedené v odst. 2., lit. b), zvýšily také ostatní pravidelné roční výlohy spojené s udržováním a správou domu, ani že pominulo dočasné osvobození od daně nebo dočasná úleva daňová, ani že se zvýšila daň činžovní v důsledku obecně přípustného zvýšení nájemného podle §§ 9 a 10.

(8) Obec může, dohodnouc se s berní správou, vyhlásiti, do jaké míry a od které doby jest přípustno zvýšení nájemného v obci z důvodů uvedených v odst. 2., lit. a) a b).

§ 13.

Za užívání zařízení bytu daného v nájem a jiná smluvená plnění smí býti smluvena pouze přiměřená úplata; tato úplata smí se přiměřeně zvýšiti, pokud je to v daném případě zvlášť odůvodněno.

§ 14.

Byla-li o bytech, skládajících se mimo kuchyně a obytné pokojíky pro služebné ze 4 nebo více obytných místností, nebo o místnostech užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu, po vyhlášení tohoto zákona učiněna smlouva na určitou dobu aspoň 3 let, nevztahují se na ně ustanovení §§ 8 až 12.

§ 15.

Zvýšení nájemného jest účinné od nejbližšího nájemního období, ač-li není zvýšení nájemného z důvodů uvedených v § 12, odst. 2., lit. a) a b) přípustno již od dřívějšího dne.

§ 16.

(1) Podnájemné s vedlejšími poplatky nesmí býti větší než nájemné s vedlejšími poplatky, které platí nájemník, a byla-li dána jen část bytu do podnájmu, než poměrná část nájemného s vedlejšími poplatky, vypadající na část danou do podnájmu.

(2) Ke zvýšení podnájemného nad procento, o které bylo přípustně zvýšeno nájemné nájemníkovi, jest potřeba svolení soudu.

(3) Ustanovení § 13 jest užití také na podnajem.

(4) Nájemník jest k žádosti vlastníka domu povinen, učiniti mu o každém podnájmu oznámení a zároveň udati jméno a povolání podnájemníkovy, výši podnájemného a výši úplaty za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění.

§ 17.

(1) Pronajímatel pronajímá byt jest povinen udati na požádání nájemníkovi, jaké nájemné bylo z bytu smluveno 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu.

(2) Žádá-li nájemník vyšší podnájemné, než jak je připouští § 16, odst. 1. až 3., musí prokázati svolení soudu, že požadované zvýšení jest přípustné.

§ 18.

Pronajem nebo postoupení bytů s podmínkou, že nájemník koupí zařízení bytu, jest zapovězen.

§ 19.

Nájemné nebo podnájemné i s vedlejšími poplatky a jiné úplaty smějí býti smlouveny a placeny jen v penězích měny ustanovené zákonem ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 Sb. z.

a n. Smlouvy tomu odporující jsou zapovězeny.

§ 20.

(1) Zvýšení nájemného nebo podnájemného s vedlejšími poplatky nebo jiné úplaty proti ustanovením §§ 8 až 13, 15 a 16 jest neplatné.

(2) Zapovězena jsou veškerá právní jednání, kterými dosavadní nájemník dává sobě nebo někomu jinému něco poskytovat nebo slibovati za postoupení bytu nebo v souvislosti s tím, nebo kterými pronajímatel dává poskytovat nebo slibovati mimo nájemné sobě nebo někomu jinému něco za to, že pronajímá byt, nebo kterými si někdo dává poskytovat nebo slibovati nepřiměřenou odměnu za zprostředkování nájmu.

(3) Co bylo plněno proti ustanovením odst. 1. a 2., může býti požadováno zpět se zákonnými úroky. Tohoto nároku na vrácení nelze se předem zříci. Nárok na vrácení promlčuje se do 6 měsíců od zrušení nájemní smlouvy.

§ 21.

(1) O tom, je-li přípustno zvýšení nájemného nebo podnájemného nebo úplaty za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění podle §§ 8 až 13, 15 a 16 tohoto zákona, rozhoduje soud k písemnému nebo protokolárnímu návrhu pronajímatelovu, v němž budiž uvedeno dosavadní nájemné a odůvodněno podrobným výpočtem požadované zvýšení, nebo k návrhu nájemníkovy.

(2) Pronajímatel musí předložití důkazy o nájemném, které bylo smluveno 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu.

(3) Soud rozhoduje v nesporném řízení, vyslechna, je-li toho třeba, znalce a přihlížeje k okolnostem, které v daném případě jsou podle § 12, odst. 2. až 5., a § 13 rozhodny pro zvýšení nájemného.

(4) O tom, je-li podnájemné nebo úplata za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění podle § 16 přiměřená, rozhoduje soud k návrhu nájemníka nebo podnájemníka nebo vlastníka domu.

§ 22.

(1) Soud přezkouší na návrh nájemníkův nebo pronajímatelův úmluvy o zvýšení nájemného nebo podnájemného nad míru uvedenou v §§ 8 až 13, 15 a 16, nebylo-li již soudem nebo nájemním úřadem rozhodnuto o přípustnosti zvýšení.

(2) Soud jest pak oprávněn, vyslechna strany, podle výsledku vyšetření upravití přiměřeně v mezích tohoto zákona nájemné nebo podnájemné nebo úplatu za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění.

§ 23.

(1) Byl-li soud požádán, aby rozhodl podle §§ 21 nebo 22, obešle strany podotkna, že věc projedná a o ní rozhodne, i když se strany osobně nedostaví. Jednání buď provedeno pokud možno do 14 dnů po učiněném návrhu.

(2) Obeslané osoby jsou povinny přijíti nebo k jednání vyslati plnomocníka s věcí náležitě obeznaného, jakož i dáti podle pravdy vysvětlení o určitých otázkách soudem označených.

(3) Soud provede šetření pro rozhodnutí potřebná.

§ 24.

Do rozhodnutí soudu podle §§ 21 a 22 lze podat stížnost do 14 dnů od jeho doručení ke sborovému soudu I. stolice. Další opravný prostředek jest vyloučen.

§ 25.

Závisí-li rozhodnutí právního sporu o zaplacení nájemného nebo rozhodnutí o přípustnosti výpovědi zcela nebo částečně na tom, je-li zvýšení nájemného a podnájemného podle §§ 8 až 13, 15 a 16 přípustno, nebo je-li podnájemné nebo úplata za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění podle § 16 přiměřená čili nic, přeruší soud řízení, nebylo-li již o věci rozhodnuto, a vyžádá si toto rozhodnutí.

Veřejná oznámení o bytech.

§ 26.

Oznamuje-li kdo veřejně byt, který chce pronajati, musí jej v oznámení přesně označiti. Oznámení nesmí obsahovati vyzvání, aby byly podávány nabídky s označením ceny.

§ 27.

Kdo hledá byt veřejným oznámením, nesmí v něm slibovati odměnu tomu, kdo jej nabídne neb opatří.

Trestní ustanovení.

§ 28.

Kdo učiní údaje, k nimž jest podle tohoto zákona povinen, nesprávně nebo neúplně nebo

vůbec jich neučiní nebo jinak tento zákon obchází, kdo se dopustí jednání, která jsou podle tohoto zákona zapovězena, nebo kdo činí veřejná oznámení odporující ustanovením §§ 26 a 27, buď potrestán politickou okresní správou a tam, kde jest státní policejní úřad, tímto úřadem, na Slovensku městským kapitánem nebo hlavním slúžným, peněžitou pokutou do 20.000 Kč ve prospěch místního chudinského fondu nebo vězením do 6 měsíců. Tyto tresty mohou býti také zároveň uloženy.

Všeobecná ustanovení.

§ 29.

Protokoly a podání v řízení soudním podle tohoto zákona podléhají poplatkům stanoveným pro řízení nesporné; z usnesení jest zaplatiti poplatek rovnající se polovičnímu rozsudečnému. (Saz. pol. 6, A), a) a E), a) vyhlášky min. fin. ze dne 22. března 1922, čís. 123 Sb. z. a n., a §§ 14 a 15 zák. čl. XLIII z r. 1914.)

§ 30.

(1) Ustanovení o bytech v tomto zákonu vztahují se, pokud není jinak ustanoveno, také na jednotlivé části bytů a jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy.

(2) Ustanovení § 1, odst. 2., čís. 11, vztahuje se pouze na byty a jednotlivé jejich části.

§ 31.

Zákon tento se nevztahuje:

1. na domy, pro něž bylo uděleno nebo se udělí úřední povolení stavební po 27. lednu 1917, na Slovensku po 12. listopadu 1916,

2. na výkon živnostenského oprávnění ku přechovávání cizinců,

3. na domy a objekty, které jsou podrobeny stavební a dozorcí příslušnosti železničních úřadů,

4. na místnosti najaté ku provozování živnosti obchodní v lázeňských místech, která se určí nařízením, převyšuje-li základní nájemné částku určenou nařízením.

§ 32.

(1) V důsledku zvýšení nájemného podle §§ 8 až 12 prikazuje se ministerstvu sociální péče peníz 30.000.000 Kč na podporu stavebního ruchu, splatný postupně do konce roku 1922.

(2) Vláda se zmocňuje, aby tento peníz 30,000.000 Kč opatřila úvěrními operacemi.

(3) O způsobu užití tohoto peníze k návrhu ministerstva sociální péče rozhodne vláda.

§ 33.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. května 1922 a pozbuje jí dnem 30. dubna 1923.

§ 34.

Pokud nebylo řízení, před nájemními úřady zahájené, do 30. dubna 1922 skončeno, bude soudem rozhodnuto jen, podá-li strana u soudu návrh nový dle tohoto zákona.

§ 35.

Provésti tento zákon náleží ministru sociální péče v dohodě s ministry spravedlnosti a financí.

T. G. Masaryk v. r.

Habrman v. r.,

jako zástupce předsedy vlády a ministr sociální péče.

131.

Nářízení vlády republiky Československé ze dne 21. dubna 1922

ku provedení zákona ze dne 27. ledna 1922, č. 43 Sb. z. a n., o oddělení státní finanční správy od obecní a municipální správy na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

K provedení zákona ze dne 27. ledna 1922, č. 43 Sb. z. a n., se nařizuje:

K § 1 zák.

Článek 1.

(1) Záležitostmi státní finanční správy rozumějí se věci, týkající se správy veřejných státních dávek plynoucích do pokladny státní, věci služebního dozoru ve státní správě finanční, rozhodovací právo v instančním pořadu správním a v osobních záležitostech úřednictva finančního, včetně řízení disciplinárního.

(2) Ve smyslu tomto není správa důchodů plynoucích z přírážek samosprávných svazků ke státním daním záležitostí státní finanční správy; z důvodu zlevnění veřejné správy

provádí však státní finanční správa také ukládání a částečné i vybírání a vymáhání těchto přírážek.

(3) Správa samostatných obecních, okresních a župních dávek, které nejsou přírážkami k státním daním, jakož i oněch přírážek k těmto daním, které se ukládají jen určitým vrstvám poplatníků, dále zárobní daně I. tř., sazba a) až d), která je dle § 27 zák. čl. IX z roku 1918 dávkou obecní, přísluší jako dosud shora uvedeným samosprávným svazkům. Příspěvky pro obchodní komoru ukládá obchodní komora a vybírají se spolu se státními daněmi.

(4) Orgány municipální správy ve smyslu 2. odstavce šu 1 zák. rozumějí se nejen vlastní orgány municipií [municipální správní výbor, daňová a disciplinární komise téhož, vrchní župan, místožupan (měšťanosta), pokud se týče župan dle nařízení ministra s plnou mocí pro Slovensko ze dne 5. března 1919, čís. 555 adm., slučující v sobě funkce vrchního župana a místožupana], nýbrž také orgány komitátní správy v okresích, totiž hlavní slúžný (měšťanosta).

(5) Samostatnými a nezávislými na orgánech municipální správy jsou nejen státní finanční a měřické úřady (úřady pro evidenci katastru daně pozemkové), nýbrž i jejich přednostové, z čehož plyne, že finanční ředitelé nejsou nadále povinni podávati zprávy municipálním výborům o stavu finančních záležitostí ve smyslu § 9, čís. 4., a § 15, I., zák. čl. XXVIII z roku 1889.

K § 2, odst. 1., zák.

Článek 2.

(1) Dle odstavce 1a) šu 2 zákona jsou obce (obecní orgány), městské daňové úřady, obecní a obvodní notáři nadále povinni obstarávati vybírání a vymáhání přímých státních daní, které dosud vybírali, jakož i daně důchodkové, majetkové a daně z válečných zisků, které dosud vybíraly státní berní a městské daňové úřady, dále přírážek (včetně příspěvků pro obchodní komory) do úhrnné výše 1000 Kč ročního předpisu u jednotlivého poplatníka.

(2) Pozdější omezení nebo zrušení této povinnosti stanoví se zvláštním vládním nařízením.

(3) Obce, městské daňové úřady a obecní a obvodní notáři jsou tedy nadále povinni: